

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÁ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobará en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Extranger: semestre, 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

Diuen que 'l Govern vol acunyar una medalla commemorativa de la campanya de Filipinas. ¿Sí?
Donchs, aquí va un modelo, de franch.

La Santa Missió

¡Quín conmovedor espectacle presencia aquests días la comtal ciutat de Barcelona!

En totas las 17 iglesias hont té lloch la Missió, la concurrència es numerosíssima; no s' hi cab.

En Barcelona, durant aquests días, 40 mil personas escoltan la veu del Senyor que 'ns avisa, que 'ns diu

que sols amparats de la fé poden deslliurarnos dels graves mals que 'ns agovian.

Los molts Missioners que parlan la veu del Cel ab tanta elocuencia, prou ens fan veurer quín es lo camí que debém seguir, quinas son las resolucions qu' hem de pendre, quín ha de ser el nostre comportament envers Deu y envers el próxim.

Dos camins únichs tenim oberts devant nostre; el de la virtut que condeix al fi per el qual som criats y 'l del vici que porta á la eterna desesperació.

El de la virtut es estret, pero bonich, poétich; vo-reja 'l uns profonts precipicis, mes, seguit ab serenitat, ab voluntat ferma, ab bon desitj y 'l cor libre de mácula, l' arribada á la Eterna Ciutat es segura, lo terme del romiatge será coronat per una benaventuransa eterna, celestial.

El camí del vici, en cambi, es molt ample.

Per ell si pot anar en luxós tren, plé de galas y lluhint numerós séquit de criats. Per ell, lo mateix pot circular un aparatós tren real, que 'l cotxe de un potentat, que 'l xarret d' un petit industrial y fins lo vehícol del jornalero, que es.... unas espardeñas.

Baix lo punt de vista humá, aquest camí ofereix innumerables atractius; porque, á mes de ser ample y espayós, es molt concorregut, molt riatller, molt bullanguero. En ell, tot respira burgit, alegrías, gatzara, cap á ell se sent arrastrada la humanitat desitjosa del bullici y plahers ab que se la convida; y allí 's llenza deslumbrada per lo brill de las riquesas de que 'l camí está sembrat y atreta pels crits d' una continuada orgía.

Be es veritat que 'ls numerosos y luxosos trens que hi transitan atropellan als humils que hi fan via á caball de las camas, pero ¡ay! los gemechs llensats

per el pobre son apagats pel terratrèmol de aquella infernal carrera, per lo murmur dels goigs y plahers mundans en que s' enlota la humanitat entera...

En lo camí de la virtut, no 's pot transitar en cotxe, sino a *pata*. Si be es bonich y poètic, per ell s'hi ha de circular una mica carregadets de privacions, abnegacions, sacrificis, penas y llàgrimas. En aquest camí, eminentment democràtic, hi fan via, confosos en un sol amor, els Papas, els Reys, els Bisbes, els magnats y 'ls homes tots en admirable y respectuosa germanó, sens que ningú s' atropelli, sens que ningú pretengui passar devant de ningú. En la tranquil·litat y magestat santas, tothom camina avant, avant sempre; y si algú se distrau y pert l' equilibri y 's despenya en algú dels precipicis, prompte 'l veureu com se renta en las ayguas de la Penitencia y torna altre volta a comensar sa via y seguir camí avant, avant sempre fins a entrar en la Jerusalem Eterna.....

No duptém que molt serà 'l profit que s'haurá tret de aquesta Santa Mis-ió; demá procurém tots assistir a la Comunió general que ha de celebrarse; y aprofitemos de las ensenyansas que havém oit dels Pares Missioners que ab tanta elocuencia han propagat las doctrinas del Crucificat.

Y aquí donaría ja per terminada la meva tasca, sino hagués caigut a las mevas mans, en aquest moment, un periódich local que pretent mofarse de la Santa Missió, el qual me sugereix alguna reflexió que vaig a trasladarvos en els párrafos següents que intitularé:

Uns Rosaris.. y una estaca.

Demá, quedarà terminada la Missió ab los sermons de despedida y la benedicció dels rosaris y medallas.

Suposém que 40.000 personas han assistit als sermons, han combregat fervorosament y han fet jurament solemne de ser bons cristians y bons catòlics. Suposém que de aquestas 40 mil personas, las 20 mil son homens. Aquests, entre 'ls quals m' hi conto jo, surtirém ab los rosaris benehits de la iglesia, ens ficarém a casa, soparém ab tota tranquil·litat, si Deu ho vol, y cap a la *nona* falta gent. Y aixís passarém demá, demá passat, l'altre, el de mes enllá, y en paus ab Deu. De portas endins tot anirà be, serà tot una bassa d' oli. Mes, vindrá l' any vinent y un meu fill entrarà en la classe.... de Odón de Buen, per exemple, y aquí vindrán los maldecaps.

Un altre troborá a la butxaca de las calsas del xicot un llibre pornogràfic comprat en un kiosco de la Rambla.

Encare un altre seguirá 'ls passos del seu fill y veurá que 's fica al *Eden Concert*, hont se falta a la moral y a la decencia d' una manera descarada.

Y ademés un altre enviará al seu fill a pagar un compte a casa 'l sastre y 'l seu fill se 'n anirà a pendre café a.... tal puesto, y allí veurá com se juga descaradament y també jugará y també li pelarán els cuartos.

Després un altre 's veurá obligat a donar quatre boleyas al noy, perque llegeix llibres dolents que s' anuncian a só de bombo y platets ó un periódich que propina dossis de impietat y racionalisme doradas ab la brillant purpurina del chiste picaresch, ó de la poesia jocosa ó del caricaturesch dibuix....

Tot lo qual vol dir, al meu entendre, que aquests vint mil homens, que aném carregats de rosaris y que hem assistit als sermons, som incapassos de combatre, ab profit, la premsa pornogràfica, de fer tancar un sol centro de immoralitats, de fer desapareixer una casa de joch ó prostitució, de desbancar un sol catedràtic impio; y fins incapassos som de portar un sol home honorat a casa la Ciutat pera que 's converteixi en guardador de nostres interessos.

Si demá portessim tots a las iglesias els rosaris, las medallas y.... una estaca, a fi de que 'ls pares Missioners los benehissen, ni 'l *Diluvi* 's permeteria aquestas llibertats de fuma's dels predicadors, ni succehirían altres cosas.... que 'm callo perque potser las diria massa claras perque tothom las entengués.

SAID.

CONVERSACIONS DE POBLE

—¿Qué te'n sembla, Pepet? ¿Sabs que 's diu que 'l fervent home de be, lo liberalás jefe del partit fusionista en aquesta provincia, al tornar del seu viatge a Madrid, digué que ja portava en cartera 'ls noms de las molt dignas personas que havían de tenir lo miserable gust de ser elegits diputats per sufragi universal, no per voluntat dels electors? Y encare digué mes; que no volia que 's gastessin cap cuarto, perque

si 'ls votos no sortían de las urnas, surtirían.... d' un altre puesto.

¿Qué m' hi dius?

—Que tot aixó es molt liberal, molt en consonancia a la llibertat de avuy, idéntica, pero del tot a la del temps del paganisme, en que 'ls cónsuls y pretors, per ser agradables als Césars, cometían tota classe de inequitats é infamias. ¡Ah desgraciad y bondadós senyor Comas y Masferré, y demés que haveu rebut encárrechs dels senyors de la gran cloaca anomenada Madrid! Ja cal que no falli ni un dels diputats y senadors que us han imposat, sino perdereu la vida.... que per vosaltres es l' amistat dels Césars embusteros y farsants.... ¡Qué llibertat ni ocho cuartos!

S' ha de cumplir la voluntat dels poderosos.

¡Qué conciencia! Trapitjém-la per donar gust als directors de la forsa bruta.

¡Qué honradés! Despreciém-la per servir als que maanan.

¡Llibertat, conciencia, honradés, rectitut, justicia, ¡quin sarcasme!

Aquí no hi ha mes Deu que 'l poder constituit, a qui 's deu acatar vulgas ó nó.

Sí; nosaltres l' acatém, pero, per forsa; perque de bon grat *naranjas*. No tenim encar los cors tan corromputs per doblegarnos tan fácilmente.

Encare, gracias a Deu, sentim que la sang se 'ns remou y puja ardorosa al cap y 'ns enrojeix la cara; y ¡ay! del día que la sang ens fassi l' última bullida, perque llavors, ¡quí sab quin nom tindrà lo bras executor de las iras del poble....

—Escolta tú, Baldiri. Tú que 't fas ab la gent d' úpa, ¿es veritat que a dos digníssims párrocos de Madrid, lloch ahont resideixen la gent dels tristos destins, certa autoritat, que no ha de ser política, los ha imposat una multa de 200 pessetas per haver felicitat a Don Carlos?

—Així 's diu, senyor Cosme, pero, ¡qué hi hem de fer! ¡paciencia!

—En cambi al célebre Poyatos, per haver assistit a una *barrila*, en que 's brindá per la creixensa del nen Alfons, se diu que 'l farán canonge.

—¿De aixó s' estranya? D' altres ne veurá, si viu.

—¿Qué tal, Janot? ¿Qué 'm dius d' aixó de la Missió? ¿Quin efecte 't fa veurer las iglesias tan plenas de fiels?

—Que vols que m' en sembli. Que encare hi fe en Israel.

—¿Diu que tots los que hi van son carlins?

—Noy, no m' atreviré a dir tal cosa, pero si 't diré que a lo menos los que hi van y no 's diuhen carlins, pensan y senten com ells, ab la sola diferencia de que 'ls carlins voldrían matar lo cuch en sas mateixas arrels, es dir, comensar a corretgir als que manan; y 'ls que no 's volen dir carlins, pretenen causar be únicament a forsa de passar rosaris, mes, sent aixó molt meritori y molt indispensable, no n' hi ha prou, puig segons la següent recepta:

Per curar la humanitat,
entre los mil remeys varis,
no hi ha com uns llarchs rosaris
y un bon garrot al costat.

No sent aixís, no hi doném voltas, no hi ha remey, no aném en lloch a no ser un miracle patent de la Divina Providencia. Lo mal continuarà fent sa via y lo be, retingut a casa ó entre las sagradas parets de la iglesia, anirà perdent terreno.

Es trist haverho de confessar, pero es la veritat pura, y ja saps, Janot, que las veritats sempre son amargas.

¿No veus los periódichs impios de nostra ciutat com se mofan de la Missió ab la mes desvergonyida barra? Donchs, ves, predicals, ensenya 'ls uns rosaris, ja veurás quin cas fan de las cosas santas.

Desenganya 't, noy, per aquests galifardous no hi ha altre medi de ferlos ser personas que una vara de freixa.

Y acanarlos la eskena com als matxos.

L' ORELLETES.

A BARCELONA

AB MOTIU DE LA SANTA MISSIÓ

Com l' hermosa papellona
revoloteja indecisa
enfrent la llum que l' encisa,
sense la comtal corona
vaig veyent com Barcelona
ab los ulls envers la flama

que 'l sol d' aquest mon derrama
caldejant son esperit,
cerca 'l jorn, palpa la nit,
y en plany de dolor s' esclama.

Plora, plora, mare infiel
a la cristiana promesa,
que poguente veura encesa
en lo sant desitj del Cel,
fugint los raigs del estel
que ab claror viva enllumena,
frech a frech de vil sirena
t' has posat ab los teus fills,
que al davant de mil perills
arrossegan ta cadena.

Cent arxius de richs tresors
dins ton sí encare romanen,
mes ja avuy no s' agermanan
los temples y tos vapors.
Tú t' has fet sorda als clamors
de qui 't deya: ¡alerta! ¡alerta!
y poguent estar desperta,
se t' ha vist alletargada
com matrona abandonada
en mitx de dissort complerta.

Contempla 'ls fatals efectes
de ton amodorrant:
contempla 'l quadro sangrent
que mostran baix tots aspectes
los horribles desperfectes
que has causat ab la anarquia,
donant incens a la impía
llibertat que t' esclavisa,
enlluhernante sa divisa,
mes funesta cada día.

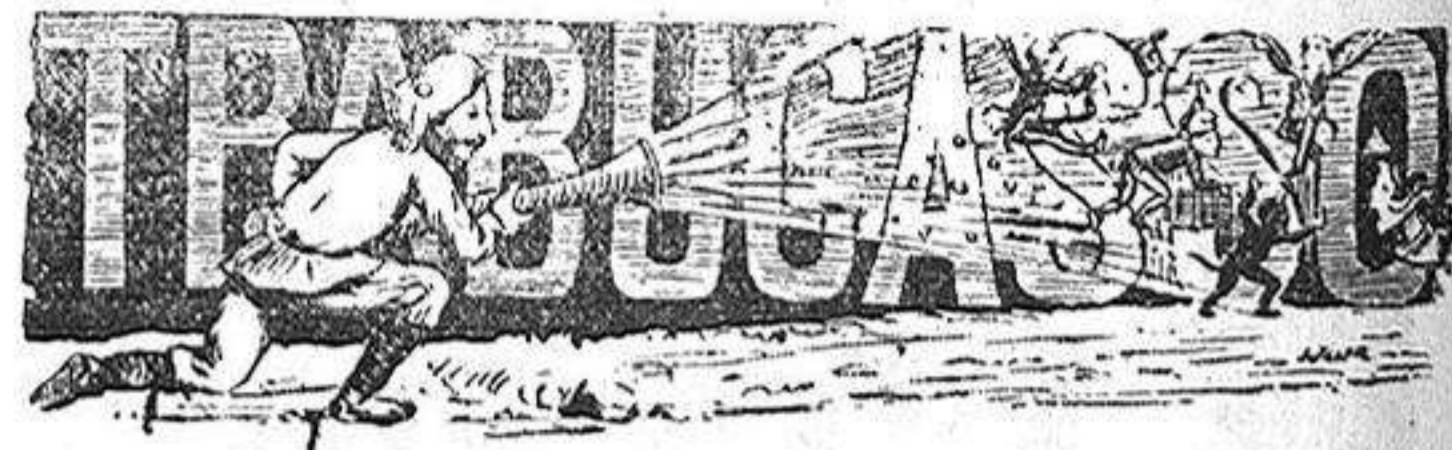
Deixóndat ans que arraulida
se t' hagi sempre de veure
en lo llot d' hont te vol treure
lo qui es resurreció y vida
y obra ab nombre, pes y mida
la salvació universal.
Fes tú protesta coral
devant del Omnipotent;
móstrali 'l panadiment
de ta vida criminal.

Y la pau retornará
en la llar de tants fills teus
mimvant los sufriments greus
de la llaga que 't causá
aquell cranch que mes dany fá.
Si ell rebava ta salut,
será en son rosech retut
y tindrás, refent ton cor,
tan la virtut del amor,
com l' amor a la virtut.

Llavors brillará ta fé
com antorcha abrasadora
y veurás la bella aurora
en l' horitzó mes seré;
puig Aquell que 'l mon sosté
tindrà en tú mes que un vassall
un amich que 's fá mirall
de lo que vol son amor;
y aixís trevallant l' honor
honorarás lo teu treball.

Fes que tos fills per la veu
que oiran en eixos días,
deixin las torsadas vías,
guanyat per desterro breu
lo camí que guía a Deu;
puig si en marbre 's pot escriure
que al naixer l' home te lliure
lo viarany que ha de seguir,
nostre viure es per morir;
pro 'l morir.... també es per viure.

CARLOS RIUBROGENT.

Agrahidíssima una elevadíssima é importantíssima
dama a l' Aguinaldo, per haver aquest llensat un gros
crit de ¡Viva donya Cristina! al presentarse a Primo
de Rivera y derramat un riu de llàgrimas.... de cocodrilo
sobre la tomba de las victimas assassinadas per
ell y 'ls seus, los pobres soldats morts en Filipinas,
se 'ns assegura, baix la paraula de masó, que 'l tal
Aguinaldo será nombrat Jefe del Cuarto Militar de....
no 'm recordo ahont.

¡Qué honra para la familia!..

FELIS.

3'50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

DE PAPEROTS

ONSIDERANT que alguns de 'ls lectors de aquest simpàtic setmanari poden haver tingut la debilitat de emprar dinerons en algún paperot de aquests que trimestral o semestralment s'en

retalla un bossinet y á la presentació del qual donan unas pessetas, aquesta es la causa que avuy me permeti tractar una mica de aquests assumptos ab la idea de fer un be á qui s'en sápigal valguer.

Los que efectivament han empleat quantitats petites ó grossas ab mercadería de aquella que venen á la Plassa de Palacio en aquell edifici que tothom crida y molts no entenen de que deuhent tractar, sápigal que la majoria han provehit de un article que solsament té un valor imaginari que acostuman á donarli los que 'ls convé vendrels de primera má, encare que donguin ó prometin pagar alló que han senyalat en aquella especie de rodolins que 'n diuen cupons adherits en alló que anomenan accions ú obligacions,

De fet, s' emplean ab aquests valors moltes pessetas que costan de guanyar molt mes que de pérdrerlas; y de fet, lo que verdaderament fa l'un y l'altre, es deixar los ahorros que costan haver suat la gota gorda á mans mercenarias y á personas que no coneixen, no sabent qui son ni com pensan, com si no valgués la pena de averiguar si mereixen prou confiança per guardarlos lo que cada hú en particular té por de tenir á casa seva perque no hi vaigin lladres á robals' hi.

Tal vegada podrán contestarme que no es precisament per lo que acabo de dir, sino perque posats en aquestas mercaderías, donan un interés que val la pena y tenen facilitat de ferne diners cualsevol día; pero aixó no es del tot cert perque tots ne coneixém molts que 'l día que s' han pensat cobrar aquell tant per cent, no han trobat qui los hi pagués, com tampoch han sapigut ahont anar á vendre aquellas láminas que quan las possehiren tingueren que pagarlas y mes tart, sols han servit per ser penjadas d' un clau en el número 100.

La causa principal de aquestas pérduas, moltes vegades es filla de l' ambició de adquirir mes interessos sense mirar si es ó no just, á semblansa dels usurers que sempre están disposats á deixar diners mentres pogan escanyar al pobre que ho necessita; pero com que en aquest cas, tractan ab un prestamista de la condició del usurer resulta que qui surt esquilat, es lo qui pensava ser esquilador.

Es hora ja, que reconeguém que la majoria dels negocis van molt malament; que los que volen ferlos ab legalitat y de bona fe tenen dificultats y passan grans apuros per fer produhir als capitals l' interés legal y de consegüent no hi ha que fiar de quins vulgan pagar mes, encare que no aparentin ser jueus; no sigui que resultin com aquella memorable donya Baldomera que va desaparèixer quan menos s' ho creyan, deixant ab un pam de nas á tots quans pensaven que havian de ferlos felissos.

Tinguém present que antiguament hi havia pandilles de lladres que robaven las monedas d' or que tenian los pagans y com ja are no 'n trobarian pas en lloch, seria possible que aquells fossen substituïts per uns altres que 's dediquessen á buscar per tot arreu qui los hi comprés papers en los que hi hagués cromos figurant máquinas, botas, carrils y altres dibuixos.

Si admeteu aquestas observacions jo m' atreviría á aconsellarvos, aymats lectors, que si algún de vosaltres té algún paperot de aquests, mentres hi siga á temps procuri mirar de convertirlo en duros en pesa y enterrarlos; perque los que no ho fassin aixís y ben depressa, si Deu no s' en apiada no 'ls hi quedará mes solució que 'l del clau y del número cent.

Si algú de nostres lectors desitja alguns datos y concells, los senyors Planás, Marcet y Parellada, que 'n saben un niu podrán illustrarlos sobre 'l particular.

Y 'ls ho farán de franch.

RUBEGUT.

MOVIMENT CARLISTA

En Vilanova

Brillant é importantíssima resultá la festa celebrada en lo Circol lo día de Reys.

A las 9 del matí, reparto de 100 reccions de pá,

carn y arrós á 100 pobres presidint tant caritatiu acte un Pare Escolapio.

A las 12 banquet ofert als correligionaris forasters per don Francisco Mestres.

A las 4 y mitja comensá la festa ab la marxa de Don Carlos per la orquesta, ocupant la presidencia los Rents, Párroco de La Geltrú, Pare Picó y 'l senyor Delpan, actuant de secretari, per indisposició del del Circol, don Ramón Mestres, de Barcelona.

Després d' un brillant discurs del Pare Picó, feren us de la paraula 'ls senyors Puig, Verdú y Delpan, pronunciant després un magnífich discurs-resúm lo distingit jove don Pío Vilalta. Tots foren aplaudits calurosament.

Los senyors Laspiur, Morera, Sanesteva y Gibert, desempenyaren d' una manera magistral la part musical, finalisant ab lo Guernika que fou aplaudit ab verdader deliri per la numerosíssima concurrencia.

Després de la festa, un gros grupo de correligionaris visitaren al senyor Pascual, president, que 's trobava al llit, víctima d' una enfermetat que 'l molesta desde alguns días.

Los correligionaris de Vilanova, y en especial don Francisco Mestres, poden estar satisfets del resultat de la festa.

RELIGIOSA

Sant Vicens Diaca y mártir

Fou un dels soldats de Cristo mes fermes y també un dels més illustres.

Fill de una de las familias mes nobles de Huesca, passá, ja grandet, á la ciutat de Saragossa á posarse baix la direcció espiritual y temporal del sant Bisbe Valeri, el qual li doná a coneixer los misteris de la religió de Jesucrist, sens olvidar l' estudi de las humanas lletas.

Ordenat de Diaca, fou encarregat del ministeri de la predicació, en el qual, unint las paraulas á las obras, enfortia la fe en los cors y lográ convertir á gran número de gentils.

Mes, en l' any 302 se desencadená la furiosa y terrible persecució per los emperadors Dioclessiá y Maxiliá, sent l' encarregat de cumplirla en la provincia Tarraconense, á la que perteneixian Saragossa y Valencia, lo tirá Dasiá.

Lo governador Dasiá, al igual dels de avuy día quan se tracta de eleccions, volgué complaure als déspotas que 'l nombraren, y comensá la persecució contra 'ls que gosavan de més justa fama entre 'l poble fiel al Senyor. Valeri y Vicens foren els primers presoners, y agarrotats y maltractats en totas formas, foren traslatats á Valencia.

Veyent Dasiá que las fatigas y mals tractes en res influían en aquells dos atletas de la fe, determiná vense'ls per medi de halagos, mes res pogué fer minvar la fortaleza de aquellas dos potents columnas.

Tenint lo gloriós Vicens completament desgarrat son cos, maná Dasiá que fos tirat aquell esperit vivent, puig que 'l cos no era ja aprofitable á causa dels terribles torments soferts, á un fosch y humit calabosso, disposant que avants cubrissin lo paviment de trossos de teulas á fi de que no pogués reposar creyent que aixís acabaria sa existencia; mes Deu volgué obrar un prodigi, disposant que fos alimentat y confortat pels àngels, curadas sas feridas é iluminada la presó per una claríssima llum celestial.

Al veure Dasiá tal prodigi diví, maná que fos traslatat á un tou llit, ahont entregá l' ànima á Deu lo día 22 de janer del any 303 de nostra era

Al veure's confós Dasiá, disposá que 'l cos sant de Vicens fos arrastrat pels carrers y llensat á un barranch pera que servís de menjar á las feras, mes Deu 'l preservá també. Maná després que 'l anessin á tirar á alta mar, mes també disposá Deu que las onas 'l portessin á la platja, ahont lo recullí una pobre viuda, y enterrantlo fora de las murallas de Valencia, lloch ahont mes tart s' aixecá un temple en honor al mártir sant Vicens.

Nos ensenya aquest sant, el modo com hem de procedir per seguir á Jesucrist; portant sempre la creu, es dir, arrostrarho tot y fer lo sacrifici de nostrasafeccions y fins de nostra existencia ans que ofendrer á Deu y faltar ó fer traició á la seva Santa Lley.

POLITICA

Lo día de avuy del any 1838, época en que ressonava en nostra Patria lo vibrant crit de ¡viva Deu, la Patria y 'l Rey legítim! los carlistas, que tals eran los que tals crits llensavan, á las ordres del valerós jefe don Matías Valls derrotaren per complet, en los contorns de Rialp, las forsas isabelinas, ó siga, las que seguían la bandera lliberal, encubridora y coautora dels crims comesos en l' any 1835 y de totas las aberracions é injusticias que baix los plechs de tal bandera havian mes tart de realisarse.

Las forsas lliberals, á pesar de portar artillería y doble número de combatents, tingueren de retirarse y amagar sa vergonya entre las murallas de Sort.....

Quan en los cors hi ha fe, los fets son sempre heroichs.

¡La fe es invensible!

Si 'ls carlistas carexessin d' ella, quedarian vuits per ells los fulls de la Historia.

Sens ella no hi há gloria; sols es possible contar crims y vergonyas.

SALUDO

ER primera volta 'm presento en las ja populars classes del senyor Titas, á dirigitvos, desde avuy pera mi molt aymats deixebles, las meas pobres paraulas que espero rebreu de la mateixa manera y ab la mateixa atenció que escoltava'ho las que tot sovint vos dirigía l' honorable decá dels

professors de aquesta casa, senyor Mestre Vell. Aquest senyor, que per moltíssims conceptes mereix totas las consideracions, puig que en tot lo temps que ha explicat en eixas classes ho ha fet molt á gust del senyor director y en molt profit de tots vosaltres, s' ha vist obligat á retirarse del terreno de la llyuta y la ensenyansa perque per los anys que té y per l' excés de treball que en totas ocasions se imposava 's trova xacrós y massa abatut pera seguir explicant en las aulas de aquesta casa, essent aixó sobrat motiu pera que ja que no ho fa 'l govern lo senyor director disposés sa retirada á gosar del descans que ha temps li es necessari, y no volent lo senyor Titas que 's vegés deserta eixa classe ha tingut á be senyalarme á mí pera ocupar son puesto, elecció que en vritat me contraria puig que tal volta puch ser un bon deixeble pro no jamay un, ni tant sisquera mitjá Mestre. Pro som de aquells homes acostumats á la obediencia y per no trencar aqueixa preuhada costum abaixém lo cap en senyal de sumissió á lo disposat per aquell que mana, y decidits per esforsarnos al compliment del nou deber que se 'ns imposa y que desitjem poguerlo desempenyar ab la major perfecció possible.

Per aixó hem cregut que avans de donar comens á nostra tasca convenia fervos saber qui es lo qui os parlará en lloch del senyor Vell. No vos penseu que sia..... lletrat de primera fila y ni tan sols un professor aprofitat pro sí penseu que ha merescut l' honor de ocupar eix puesto un sencill y pobret Mestre d' estudi que ab prou feynes sab lo indispensable pera esserne tal. Mes ja vos he dit que desitjós de no rompre la tradicional obediencia de aquesta escola m' he vist precisat á acceptar lo nomenament que en mí recau y á pendrer possessió quan antes del nou càrrech, causa per lo qual me trovo parlantvos des fa una estona. No vull que per avuy vos cansin mes mas paraulas y aixís, me despedeixo de vosaltres fins si Deu vol la próxima sessió que á no destorbarse 'l meu plan comensaré á explicarme. Ab aixó, donchs, aymeume de cor, volguts deixebles, y tindreu en mí un carinyós Mestre al ensemps de un ver amic.

Barcelona, 20 jauer 98.

LO MESTRE JOVE.

Molt petit era, cinch anys contava y als Reys ja orava ab fervent fé. Jo de ma mare

DE DON CARLOS DE BORBÓN 3'50 pessetas

Pe 'ls de fora, més 0'50 pta. per certificat y franquetx.

sovint oía:
reynará un día
Carlos seté.

Pro jo, allavoras,
por lo que 's deya,
que Carlos, creya,
era un dels Reys
que 's diuhen Magos,
perque jo oía
qu' Ell ne cumpria
las rectes lleys.

Avuy que penso,
veig al desterro
qui ab ma de ferro
regnará bé.
Per una cosa
mon cor s' afanya:
Que regni á Espanya
Carlos seté.

PEPET DE LAS PERAS.

A la premsa republicana que 's permet la llibertat de amenassarnos, ab motiu de la Missió, debém dirli; que 's recordin que fa poch temps, quan aquella professó que sortí del Pi en protesta de la sacrilega consagració del Cabrera protestant, un grupo de lliberals va insultarnos de la manera mes grossera, pero 'ls varem posar lo capdevall de la esquena com un tomatech.

¿Qué 'ns va costar dos horas de arrest?
No importa.
Y consti que 'l Rosari de la Aurora no surt perque no 'ns donan permís; no per por.
Que may l' hem coneguda tractantse de republicans.
¡Pobres gossos peteners!

En l' Habana la cosa 's presenta una mica embrollada.
Los motins que allí s' han desenvolupat son prova evident de que la autonomia ha sigut, en contra de lo afirmat per en Moret, aigua de borrajas.
¡A veure si resultarà veritat lo que deya un subjecte l' altre día!
Que Cuba será 'l catafal ahont se donará garrot á las institucions.
Y no sería estrany.

La Justicia Divina avisa als espanyols tots, per medi de las últimas inundacions, que si volen alcanzar misericordia han de variar de rumbo.
Aprofitemos de la Santa Missió, ara qu' es hora, del contrari no sé com surtirém del ball ahont nos han ficat nostras culpas.
Que be mereixen aixó y molt mes.

En Silvela ha dit que, si fos nombrat president del Consell de Ministres, respectaria la autonomia y la consideraria com una Constitució espanyola tan intangible com la de la monarquía.
Sí, Silvela, sí. No t' esforzis tan, que ja arribarás á ser l' home del sigle, ja.
Serás poder, serás el tot, perque 'l joch parlamentari aixís ho prescriu.
Y además, perque Espanya ha de arribar al summum de lo vergonyant y despreciable.
Sí, home, sí; serás poder.

Ha causat á Madrid gran sorpresa un retrato de Weyler que, mirat contra claró, mostra 'l de Don Carlos montat á caball y en una ma la bandera de Deu, Patria y Rey.
¿A qué ve aquesta sorpresa?
La cosa es molt sencilla. En Weyler será un general que tindrà per rey á Carlos VII.
Com lo tindrán dintre de poch tots los generals, inclús en Martínez Campos.

En Marsella ha tingut lloch una manifestació en la qual s' han donat crits de, morin els jueus.
Aquí á Espanya els jueus de fora, y 'ls de casa, que

son los lliberals, ens acavan de fer treure 'l fetje per la boca.
Pero l' any 35 pels lladres y pillos s' acosta.
Y será terrible.

Hem vist ab verdadera satisfacció l' exemple de catolicisme que han donat los propietaris d' els grans magatsems de novetats "El Día" situats en el carrer Alt de Sant Pere, número 2, anunciant que durant los días de la Santa Missió, serían tancats á las set de la nit, á fi de que pogues-en assistirhi los dependents; qual acte, fa esperarnos que, en endevant, no veurém aquells establiments oberts en los días festius.

Dos telegramas de última hora:
Génova, 22 janer.—La companyia de Ferrocarrils de Génova á Venecia está terminant los preparatius per posar á punt de marxa un tren exprés que, sortint de Venecia, d' un tirón se 'n anirá á Madrid, ahont hi ha ja un famós palacio amoblat pera rebre dignament als augusts passatgers.

Viena, 21 janer.—En aquesta ciutat, s' está terminant la luxosa restauració d' un antich palau que adquirí, fa poch días, una familia molt coneguda en la Cort d' Espanya que ha determinat deixar els ossos en nostra imperial ciutat.

CARTAS DE FORA

Girona, 14 de janer de 1898.
Estimat senyor MESTRE: Me sembla fora convenient que's prenguéis la molestia de venir á visitar aquesta ciutat y donar algunas lliçons als qui avuy remenan las cireras, que també mereixen algunas palmetadas.

Nostre Pons Pilat, que també es de la colla de vosté y que ha fet de paleta ó per lo menos de manobra en un diari de Madrid, sembla que vol tractar á baqueta als del ofici. Los hi sap clavar bolets d' aquells que fan escorrer la butxaca. ¡Epl no pas á tots; no mes als que no fan correr l' incenser y no diuhen amén de tot lo que fa y disposa ell ó la colla de galifardeus que 'l rodeijan.

No l' hi dich res del modo com son tractats los pobres ajuntaments que no 's prestan á ser juguets del capítosa de la colla. Las multas y processos están avuy á l' ordre del día. Aixó passa per la provincia. Las cosas de la ciutat van per l' istil. L' Antonet s' ha girat com una mitja desde que te la vara. Avans, quan era ximple regidor, era la oposició personificada y á tot volia que 's donés publicitat. Res trobava ben fet; y pobre del alcalde que no hagués donat compte al consistori hasta de la hora en que 's llevava y dels grans d' arrós que menjava en la escudella. Avuy ell no dona compte al ajuntament mes que d' aquellas cosas absolutament indispensables y encara no s' hi pot agafar ja levanta la sessió per mes que tots los regidors vulguin continuarla. May aquí s' havia vist un geni tant levantisco. Diuhen que 'l dirigeix per sota má un tocayo seu, encare que aquí no li diuhen pas Antonet. No ho fan, perque sos anys ja son d' un home que hauria de tenir seny y además perque en su tierra no parlan com nosaltres. Aquest pobre senyor á casa seva no pot piular y, com que te la manía de mangoneijar, ho vol ferho á casa nostre. L' absolutisme ó despotisme del deixeble deixa entreveure la má del mestre.

Un altre día continuaré la tasca son deixeble que 'l venera
SISET GIRONÉS.

Santa Oliva, 13 de janer de 1898.

Mon aymat senyor MESTRE: En aquest poble, encar que petit, hi passen unas cosas molt grans, per qual motiu he determinat assistir á la seva escola á fi d' aprofitarme de las sevas lliçons.

Li suplico, donchs, tingui á bé admetre 'm á classe, que jo li prometo fer molta bondat y no ferlo enfadar may.
Al mateix temps, digui á n' els seus deixebles que no 'm fassin dur la llura, vull dir que no 's burlin de mí, perque, com só jo tan vergonyós, me farían tornar vermell.

Senyalim lliçó per lo próxim día d' estudi y li prometo estudiarla molt; además, li contaré unas cosas d' un home que porta una vara ab borlas y d' un altre que quan camina 's posa mes tiesso que un fús.

Cregui 'm; se 'n farà creus.
Estigui bo, senyor MESTRE y hasta un altre día, si Deu hu vol.

XIRIBECH.

Castellar, 15 de janer de 1898

Mon aymat MESTRE: Plena de satisfacció, puch tornar á pendrer la ploma per dirigirme altre volta á vosté participantli que gracias á la inteligencia de 'ls senyors metjes que m' han assistit y cuidados que s' han dignat prodigar-me los bondadosos patróns de la casa ahont estich acullida, torno á

ser aquella mateixa que havia estat en aquell temps que 'l meu inolvidable macu me servía de cómodo vehícol.

Fa pochos días va celebrarse en aqueixa casa, la festassa promesa ab motiu del meu restabliment, servintnos al mosquit y á mí un saculent dinar ab assistencia de tota la familia, fent los honors de la taula la hermosa y cándida senyoreta, en qual acte va demostrar, ancare que mol joveneta, que reuneix condicions envejables per la galantería en que sap condurirse.

Després de haver dinat, alegant lo senyor que feya una tarde de primavera, volgué que anessem á pendrer café; y posantnos demunt de las espatllas, anarem á un dels establiments apropósit que hi ha en aquest poble, en el que forem molt ben servits, puig compreguerem que ell hi tenia molta simpatía y es amich de tota la concurrencia, per quan varios li dirigiren la paraula y algún hasta va ferli brometa de aranya.

Com aquest poble es mol criticador, sería probable que are que ja estich bona, per evitar murmuracions lo mosquit s' en anés per las sevas; y com crech que va agradarli molt aquell café ahont varem anar, es possible que s'instali allá per llepar lo sucre, haventme encarregat que li dongui esprecións y li digui que ja li escriurá.

Mes, parlant en confianza, dech dirli que 'l mosquit porta alguna mala intenció (¡no vull dir dolenta!) puig en algunas de nostras conversacions, he pogut notar que te 'l proposit de no deixar dormir á tothom que tingue son.

Y hasta un altre día, disposi de la seva.

ARANYA.

XARADA

Ma segona es animal.
Prima tersa, els cassadors
no voldrían may que ho fos.
Un aucell gros es total.

AM PERET.

ACRÓSTICH

*
*
*
*

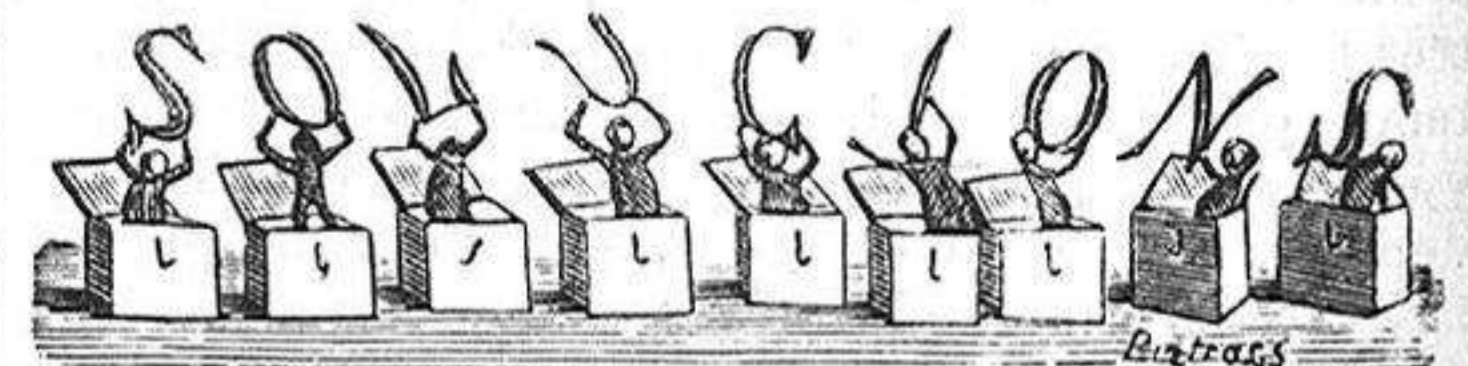
Sustituir los punts per lletras de modo que las quatre líneas donguin lo nom de quatre personatges polítichs, y la de estrellas, lo que sobra als pobres.

AZIV NAOJ.

GEROGLIFICH

:: + : TI D IS
+ : TU D I
AN AN

J. FONT Y P.

à lo insertat en lo passat número.

Xarada: Pepa.

Geroglífich: Com mes fostres mes vigas.

Cuadro matemátich: 2 4 1 5 3
4 3 5 2 1
5 1 4 3 2 15
3 5 2 1 4
1 2 3 4 5
15

Establiment Tipogràfich, Casanova, 13; Barcelona.